

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ELIZABETH BEVARLY
Mergina iš Auksinės pakrantės

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 rugšėjis – spalvis

Knygute.lt

Elizabeth Bevarly
(Elizabeta Bevarli)

**MERGINA
IŠ
AUKSINĒS PAKRANTĒS**

Romanas

Versta iš Elizabeth Bevarly,
My Fair Billionaire, 2014
© Elizabeth Bevarly, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-952-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

T. S. Eliotas buvo teisus, – eidama Mičigano aveniu galvojo Ava Brener ir, paspartinusi žingsnį, nėrė po vienos parduotuvių stoginę. Balandis čia – pats negailestingiausias mėnuo. Dar vakar Čikagos dangus atrodė žydras ir vaiskus, o oras buvo maloniai šiltas. Bet šiandien pilki debesys skalbė miestą stingdančiu lietumi. Išsitraukusi iš neperšlampamo palto apykaklės kaklaskarę, Ava apsigaubė ja galvą ir kampus pasirišo po smakru. Tokiu oru iš smaragdinės spalvos šilko veikiausiai nieko neliks, bet, einant susitikti su potencialiu pirkėju, lengviau pakeisti sugadintą kaklaskarę nei tobulą ties sprandu pritvirtintą kaštonų spalvos šinjoną.

[vaizdis yra viskas. Taškas. Šią tiesą Ava įsišamonino dar mokydamasi vidurinėje mokykloje. Ne tik balandis gali būti žiaurus – paauglės sugeba būti netgi brutaliai negailestingos. Ypač pasipūtusios ir tuščios turtuolių dukros, besimokančios privačiose aukštuomenės mokyklose, dėvinčios madingiausius drabužius ir menkinančios nepriteklių kamuojamus stipendininkus, kurie vos išgali nusipirkti nukainotų

apdarų.

Ava nuvijo tą mintį į šalį. Nuo mokyklos baigimo dienos praėjo šešiolika metų. Dabar ji pati buvo savininkė. Jai priklausė krautuvėlė pavadinimu *Miesto pašnekesiai*, nuomojanti aukščiausios klasės drabužius ir aksesuarus moterims, ypatingomis gyvenimo progomis norinčioms atrodyti išskirtinai. Net jei veršlas laikėsi ant plauko, net jeigu jis labiau panėšėjo į svajonę, pagaliau, regis, pradėjo nešti šiokią tokį pelną. Ava bent jau sudarė sėkmingos verslininkės įspūdį. O ar kam nors reikėjo žinoti, kad ji pati – geriausia savo klientė?

Žengdama į elegantišką restoranėlį, Ava mikliai nusijuosė nuo galvos kaklaskarę ir susikišo ją į palto kišenę. Šiandien ji vilkėjo *Armani* kostiumėlį ir ilgą berankovę šviesiai žalios spalvos palaidinę, kuri, žinojo, paryškins jos žalias akis. Toks drabužių komplektas į *Miesto pašnekesius* atkeliavo šią savaitę, ir Avai norėjosi išbandyti, ar jis gerai dėvisi ir ar yra patogus.

Vos priėjus prie paltų kabyklos suvibravo telefonas. Pirkėjas, su kuriuo ji turėjo susitikti, paprašė atidėti susitikimą kitam vakarui. Tai reiškė, kad Ava turėjo vakarieniauti viena. Kaip visada. Kita vertus, ji jau seniai buvo kur

beišėjusi, o pastarąjį mėnesį itin sunkiai dirbo. Todėl neabejotinai užsitarnavo šiek tiek pasilėpinti.

Užkandinės savininkas Bazilijus ją pasveikino vardu ir apdovanojo šilta šypsena. Kas kartą ji matydama Ava prisimindavo savo tėvą. Bazilijaus akys buvo tokios pat tamsios ir taip pat arti viena kitos, plaukus margino sidabro gijos, ūsai buvo tvarkingai pakirpti. *Bet, skirtingai nuo tėvo, – darė pagrįstą išvadą Ava, – Bazilijus niekada nesėdėjo federaliniame kalėjime.*

Net nežvilgtelėjęs į užsakymų lapą restorano savininkas nuvedė Avą prie jos mėgstamo stalielio prie lango, iš kur ji galėdavo stebėti praeivius. Vos paėmusi į rankas valgiaraštį, ji išgirdo prie baro erzelį. Pakėlusį akis, pamatė savo mėgstamą barmeną Denisą, plūstamą kliento – aukšto, plačiapečio vyro juodais it varno plaukais. Vyriškį, matyt, buvo įžeidusi Deniso užuomina esą jis per daug išgėręs – net jei tai buvo daugiau nei akivaizdu.

– Jaučiuosi visiškai blaivus, – nenusileido vyras. Nors žodžius jis tarė aiškiai, balsas skambėjo gerokai per garsiai. – Ir noriu dar vieno *Macallan*. Gryno.

– Nemanau... – kuo ramiausiu balsu vėl prabilo Denisas.

- Teisingai, - nutraukė jį vyriškis. - Ir nema-
nyk. Tavo darbas ruošti gėrimus, o ne reikšti
nuomonę. Todėl dabar pat įpilk man dar vieną
Macallan. Gryno.

- Bet, pone...

- *Dabar*, - sukomandavo vyras.

Nuo piktai ištartų žodžių Avai užvirė kraujas.
Mokydamasi koledže, ji dirbo tris darbus, vie-
nas iš jų buvo patarnavimas restorane. Todėl
puikiai žinojo, ką reiškia prisigėręs ir prieka-
biaujantis klientas. Laimei, Bazilijus ir jos sta-
lelį aptarnaujantis padavėjas jau traukė prie
baro.

Denisas papurtė galvą ir iškelta ranka jiems
davė ženklą sustoti.

- Pone Mosai, - ramiu balsu tęsė jis, - turbūt
būtų geriau, jeigu išgertumėte puodelį kavos.

Išgirdus kliento vardą, Avos pilve suliepsnojo
žarijos. Mosas. Su vienu Mosu ji seniai, seniai,
regis, kitame pasaulyje, lankė mokyklą. Jo
vardas buvo Peitonas Mosas. Aristokratiškoje
Emersono akademijoje šis Mosas mokėsi viena
klase aukščiau.

Bet čia tikrai negali būti jis, - įtikinėjo save
Ava. Peitonas Mosas visiems Emersone prisie-
kinėjo, kad, vos baigęs mokyklą, išvyks iš Či-

kagos ir niekada negriš. Ir savo pažadą tesėjo. Ava grįžo į Čikagą praėjus keliems mėnesiams po to, kai gavo verslo valdymo diplomą, ir atsitiktinai – kad ir kaip būtų gaila, – susitiko su keletu buvusių bendramokšlių, bet nė vienas jų nepaminėjo Peitono.

Ji vėl žvilgtelėjo į vyriškį. Emersone Peitonas buvo geriausias ledo ritulio žaidėjas – ne vien dėl meistriškumo, bet ir dėl stoto. Jo plaukai siekė pečius, buvo juodi tarsi rašalas, o balsas, jau tada žemas ir sodrus, per tuos pusantro dešimtmečio nesunkiai būtų galėjęs peraugti į aksominį baritoną, kaip to vyro prie baro.

Vyriškiui atsisukus į Markusą Ava užgniaužė aiktelėjimą. Nors jo plaukai atrodė trumpesni, o profilis atšiauresnis, tai tikrai buvo Peitonas. Šį veidą ji būtų pažinusi bet kur. Net po šešiolikos metų.

Negalvodama, ką daro, Ava pašoko ant kojų ir puolė į Peitoną ir kitus vyrus skyrusį tarpą. Sukaupusi ramybę tarė:

– Ponai, galbūt jums paprasčiausiai reikia nešališko tarpininko, galinčio padėti išspręsti ginčą.

Ją atpažinęs Peitonas veikiausiai būtų miręs iš juoko. Jo atžvilgiu *nešališkumu* ji niekada

nepasižymėjo. Kita vertus, ir jam šališkumo *jos* atžvilgiu netrūko. Taip nutinka visada, kai du žmonės iš visiškai nesuderinamų socialinių sluoksnių susitinka aplinkoje, kurioje tuos sluoksnius skiriančios ribos yra akivaizdžios ir nekintamos. Kai vietoje kaip Emersonas susitinka aukščiausia ir žemiausia klasės, į šalis pabyra tokios kibirkštys, kad į orą gali išlėkti bet koks visuomeninis ir ekonominis susilauksniavimas.

- Panele Brener, nemanau, kad tai gera mintis, - paprieštaravo Bazilijus. - Tokios būsenos vyrai gali būti nenuspėjami, o stotu jis jus lenkia tris kartus.

- Esu kuo puikiausios būklės, - atkirto Peitonas. - Ar bent jau būčiau, jeigu ši įstaiga gerbtų mokaus kliento poreikius.

- Tik leiskite man su juo pasikalbėti, - tyliai paprašė Ava.

Bazilijus papurtė galvą.

- Mudu su Markusu viską sutvarkysime.

- Bet aš jį pažįstu. Mokėmės toje pačioje mokykloje. Jis manęs išklausys. Mudu esame... buvome... draugai. - Pastarąjį žodį ji ištarė sunkiai. Peitonas iš jo būtų iki soties prisijukęs. Emersonsone jiedu atliko daug vaidmenų:

buvo nelinkę bendradarbiauti moksladraugiai, aršūs priešininkai diskusijose ir vieną keistą, svaiginančią naktį – dosnūs meilužiai, bet niekada ir jokių būdu ne draugai.

– Panele Brener, apgailestauju, – nenusileido Bazilijus, – bet negaliu jums leisti...

Bazilijui nespėjus imtis veiksmų Ava nėrė pro jį prie baro.

– Peitonai, – sustojusi priešais triukšmadarį kreipėsi ji.

Užuoat žvilgtelėjęs į Avą, Peitonas toliau stebėjimo į Denisą.

– Ką?

– Tai jau peržengia bet kokias ribas. Privalai elgtis protingai.

Peitonas išsižiojo kažką sakyti, bet, pagaliau sutikęs Avos žvilgsnį, nutilo. Ji buvo spėjusi pamiršti, kokios gražios jo akys. Spalva ir skaidrumu priminė gerą konjaką, jas rėmino juodos tarsi suodžiai blakstienos.

– Juk tave pažįstu, – jau kur kas aiškesniu balsu ištarė Peitonas. Nors jo tonas neišdavė nė trupučio abejonės, veide atsispindėjo netikrumas. – Tiesa?

– Drauge lankėme mokyklą, – sąmoningai neminėdama detalių atsakė Ava. – Tai buvo

seniai.

Sąsaja jį, regis, nustebino.

- Nepamenu, kad būčiau tave matęs Stanforde.

Stanforde? - mintyse atkartoją Ava. Paskutinėmis žiniomis, Peitonas, įgijęs dvigubą laipsnį sporto srityje ir baigęs kažkokią miglotai scholastinę neprofilinę discipliną tam atvejui, jeigu patirtų traumą, buvo pakeliui į universitetą Naujojoje Anglijoje¹. Kokie vėjai jį nupūtė į Vakarinę pakrantę?

- Ne Stanforde.

- Tuomet kur?

- Čia, Čikagoje, Emersono akademijoje.

Peitono nuostaba dar labiau išaugo.

- Tu lankei Emersoną?

Na, argi reikėjo taip stebėtis? Nejaugi ji vis dar labiau panėšėjo į benamę?

- Taip, - ramiu balsu atsakė Ava. - Lankiau Emersoną.

Peitonas prisimerkęs ėmė įdėmiai tyrinėti jos veidą.

¹ Šiaurės rytuose esantis JAV regionas (čia ir toliau - vert. pastabos).

- Neprisimenu tavęs.

Nuo šių žodžių jai krūtinę suspaudė skausmas. O juk turėjo džiaugtis, kad jis jos neprišimena. Ava pati būtų mieliau pamiršusi, kokia buvo Emersonė. Pamiršusi ir Peitoną. Pastarusius šešiolika metų ją pernelyg dažnai aplankydavo prisiminimai apie jį ir kitus jo socialinio rato atstovus. Šie prisiminimai kėlė jausmus, kuriuos ji nedvejodama būtų amžiams palaidojusi.

Peitonas be jokio perspėjimo pakėlė ranką ir delnu apglėbė Avos smakrą. Nuo sąlyčio ją perliejo karšta, įelektrinti srovė, bet Peitonas to, regis, nepajuto. Apžiūrinėdamas ją iš visų pusių, jis iš pradžių švelniai pasuko jos veidą į vieną, paskui į kitą pusę. Galiausiai nuleido ranką ant baro. Papurtė galvą, išsižiojo kažką sakyti, paskui...

Jo veidas suglebo.

- O, Dieve. Ava Brener.

Ava susierzinusi iškvėpė. Po galais. Ji nenorėjo, kad kas nors, ypač tokie kaip Peitonas, prisimintų ją tokią, kokia ji buvo Emersonė. Ypač Peitonas. Visgi, suvokusi, kad jo atmintyje jai buvo palikta vieta, kad ir kokia menka, ji pajuto nepaaiškinamą malonumą.

- Taip, tai aš.

- Tegu būsiu prakeiktas, - ištarė Peitonas, bet iš jo balso nebuvo įmanoma suprasti, ką jis iš tiesų galvoja.

Skvarbiai žvelgdamas į ją savo aukso spalvos akimis, jis susmego baro kėdėje. Tokių prieštaringų jausmų antplūdžio Ava jau seniai nebuvo jautusi. Dabar ją kamavo išdidumas, gėda, arogancija, nesaugumo pojūtis, atgaila ir noras kaltinti. Visos šios sumaištis viduryje iš kažkur išniro dar ir visiškas netikrumo dėl Peitono, dėl savęs, dėl jų abiejų drauge jausmas. Visai kaip tada.

O, *taip*. Ji neabejotinai jautėsi taip, lyg ir vėl būtų vidurinėje. Ir dabar jai tai patiko ne daugiau nei prieš šešiolika metų.

Kai tapo aišku, kad Peitonas daugiau nebekels restorano personalui rūpesčių, Denisas pakeitė jo tuščią taurę puodeliu kavos. Bazilijus lėtai iškvėpė ir Avai dėkingai nusišypsojo. Markusas nuėjo rūpintis savo klientais, o Avai, atlikusiai savo dalį gerų dienos darbų, reikėjo paprasčiausiai traukti savais keliais. Bet Peitonas į ją tebežiūrėjo, ir *kažkas* jo žvilgsnyje ją privertė sudvejoti. *Kažkas*, kas vėl sukėlė laviną prisiminimų - nemalonių ir nepageidaujamų.

Nes tai ji, o ne Peitonas vadovavo valdančiosios klasės paradui privačioje, snobiškoje Emersono akademijoje. Tai ji, o ne Peitonas buvo turtinga ir pasipūtusi. Tai ji, o ne Peitonas dėvėjo madingiausias drabužius ir niekino sunkiai besiverčiančius stipendininkus. Bent jau taip buvo iki vasaros prieš baigiamąją klasę, kai jos šeima neteko visko, ką turėjo, ir Avai teko savo kailiu pajusti, ką reiškia skurdas. Ji pati tapo tąja, kuriai net svarbiausioms reikmėms trūko pinigų, su kuria niekas nenorėjo draugauti ir kuriai turtingi moksladraugiai demonstravo viešą panieką.

Avai jį stebint, galvojant apie viską, kas pasikeitė per tuos pusanthro dešimtmečio, nuo tada, kai jie paskutinį kartą matėsi, Peitonas neištarė nė žodžio. Jo tamsius plaukus buvo pažymėjusios kelios sidabrinės gijos, apatinė veido dalis slėpėsi trumpų barzdaaplaukių šešėlyje. Kiek Ava atminė, vidurinėje jis nesi-skusdavo. Kita vertus, gal visgi skusdavosi, net jeigu tą rytą, kai ji prabudo savo lovoje šalia jo, jis...

Prisiminimams nespėjus įgauti vaizdinės formos, Ava pasistengė užbėgti jiems už akių, bet srautas buvo pernelyg stiprus, kad leistųsi sulaikomas....